

Nr 246.

Av herrar **Nyblom** och **Wallén**. *om införande av tullskydd för lin.*

Under det att industriprodukter av lin äro tullskyddade har råvaran lämnats utan varje som helst skydd. Följden härav har blivit att linnevarufabrikerna huvudsakligen täcka sitt linbehov genom import, vilket i sin tur lett till att vår inhemska linodling starkt förminskats. Man kan iakttaga detta särskilt i de landsdelar, som av ålder varit huvudorter för linodling och linförädling, såsom exempelvis Hälsingland. Den importerade varan ställer sig väsentligt billigare än den svenska, kanske främst av det skälet, att den kommer från länder med billigare arbetskraft och lägre levnadsstandard än vad vi ha. En bidragande orsak till prisbilligheten torde emellertid också vara att ren dumping förekommer. Den största delen av det importerade linet kommer från Ryssland och enligt uppgift äro priserna så låga, att det näppeligen finnes utrymme för någon egentlig arbetslön i dem.

Det kan nog från vissa synpunkter vara bra, att en fabrikant blir i tillfälle att köpa billig råvara, men å andra sidan är det av stor vikt för ett land, att den egna råvaruproduktionen i största möjliga mån bibehålles och förkovras. Framförallt bör det i dessa arbetslöshetstider, då man söker med ljus och lykta efter utkomstmöjligheter för stora grupper av vårt folk, vara angeläget att bevara den egna produktionen och att icke i onödan köpa från andra länder.

Sverige har av gammalt haft en mycket förnämlig linproduktion, som i vissa delar av landet utgjort en icke oväsentlig inkomstkälla för jordbrukarna. Denna linproduktion bör icke få spolieras, men stor fara föreligger för att den helt och hållet skall försvinna, därest icke ett ingripande sker. Våra linodlare kunna göra anspråk på att för sin näring få åtnjuta samma skydd, som tillkommer många andra näringsutövare, i all synnerhet då de inte begära något annat än att få slippa en konkurrens, som absolut är illojal och som bygger på arbetslöner, vilka ingen näringsutövare i vårt land skulle vilja ifrågasätta åt sina arbetare. Bland linodlarna frågar man sig också — och det med all rätt — varför icke råvaruframställningen skall skyddas mot den utländska konkurrensen, då fabriksvaran åtnjuter skydd. Det bör väl vara lika viktigt att upprätthålla råvaru- som den industriella produktionen.

Att importen av lin är betydande visar handelsstatistiken. Under månaderna januari—november i fjol infördes sålunda ej mindre än 952,000 kg. lin.

En synpunkt värd att beaktas i detta sammanhang är, att ingen textil råvara visat sig så användbar för krigsändamål som linet. Det utgör material till tält, presenningar, kulspruteband, förbandsartiklar m. m. Med tanke härpå borde det ingå som ett led i vår ekonomiska försvarsberedskap att vidmakthålla en viss linproduktion i landet.

En tillräcklig tull å lin skulle kunna innebära en viss garanti för att linodlingen upprätthölles åtminstone i den utsträckningen att vi i händelse av en avstängning, liknande den som inträffade under världskriget, icke skulle behöva riskera att stå alldeles utan linproduktion. Lin torde icke kunna produceras i vårt land under kronor 1: 30 pr kg., men för närvarande utbjudes ryskt lin här för 50 à 60 öre pr kg. Skall den svenska linodlingen kunna bevaras, måste den därför ha ett tullskydd på lägst 75 öre pr kg.

Med stöd av vad vi här anfört få vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta att lin åsättes en tull av 75 öre pr kg.

Stockholm den 23 januari 1934.

Georg Nyblom.

Otto Wallén.
